

Peter Andreas forstod straks, at her maatte der Opfindsomhed til, om han skulde slippe ud af Klemmen. Hurtigt og ligesom aandeløs sagde han:

„Det var godt, jeg traf Dem, Vægter! Der er stort Slagsmaal deroppe mellem Drengene. Iversens store Læredreng har trukket Kniv. De maa skynde Dem, . . . han er helt rasende.“

„Hvad er'et, han siger?“

„Ja, han har stukket Alfred . . . Borgmesterens Søn. Bare han ikke er død. Han ligger deroppe i en stor Blodpøl.“

„Borgmesterens Søn!“ stønnede Vægteren og slap sit Tag.

„Jeg løber hen og siger det til Familien og henter Doktor Carlsen,“ sagde Peter Andreas og greb hurtigt efter Slæderebet. Før Vægteren fik sig besindet, var han væk.

Klokken var bleven næsten tolv, da han, efter at have svunget sig over Naboens Plankeværk, krøb ind gennem det Forstuevindue, han ved sin Bortgang havde ladet staa paa Klem. Han havde trukket Støvlerne af sig ude i Sneen og med forsigtige Skridt listede han henimod Loftstrappen. I det samme blev Døren til Studereværelset revent. Faderen stod foran ham med en Lampe i sin opløftede Haand.

I nogle Øjeblikke stod Fader og Søn saaledes overfor hinanden uden at tale. Der hørtes kun en klirrende Lyd af Kuplen paa Lampen i Pastor Sidenius' rystende Haand.

„Ad Tyvens Vej gaar du ind og ud af din Faders Hus,“ sagde Præsten endelig. — „Hvor kommer du fra?“ tilføjede han lidt efter med halv Stemme, som havde han næppe Mod til at høre Svaret.

Peter Andreas fortalte uden Omsvøb eller Forsøg paa Besmykkelse, hvor han havde været, — han ringeagtede i dette Øjeblik Faderen for dybt til, at han kunde faa sig til at lyve for ham. Og da han nu var gaaet til Bekendelse, tilstod han med det samme baade Købet af „Blodørnen“ og sin Gæld hos Hjulmanden.

„Saa vidt er det altsaa kommen med dig?“ sagde Faderen uden at lade sig mærke med, at den værste Angst i Virkeligheden var bleven taget fra ham. Han vidste, at der et Par Steder i Byen